

разъ на идеята за единна борба на цялото учителство. Началото бѣ дадено отъ Варна и Провадия, кждето представители отъ ръководствата на мѣстнитѣ дружества на БУС, КУС и ПРУС, подъ напора на маситѣ положили началото на *акционни комитети*, за налагане обединението *отдолу*. Трѣбва да признаемъ, обаче, позицията на борческото учителство не бѣше ясна и категорична. Раздвижването около обединението бѣ подхванато и канализирано отъ неутралъ-фашисткитѣ търгаши. Лѣвичарското настроение всрѣдъ учителскитѣ маси, обаче, бѣше неоспоримъ фактъ. То бѣ манифестирано и на конгреса на БУС презъ 1929 г., когато лозунгитѣ на лѣвото, борческото течение въ Съюза, бѣха бурно акламирани отъ болшинството делегати. Все по онова време станаха три съвѣщания на учителитѣ лѣвичари, на последното отъ които се взема решение за издаването на в. „Учителска воля“. Ясно се очерта лѣвицата, като принципно противоположно течение, както на социалфашиститѣ, така и на неутралфашиститѣ, като продължение на *борческитѣ* традиции и възгледи на бившата Учителска организация, отхвърляйки решително нейнитѣ социалдемократически и неправилни — не борчески тѣснашки преживѣлици.

Въ XXXII конгресъ на БУС при избора за управ. комитетъ, борческата лѣвица се прояви и съ 10 лозунги, които въ XXXIII конгресъ бѣха вече 16, като се не смѣтатъ гласовѣтѣ на изключенитѣ делегати, които бѣха привърженици на това течение, а въ XXXIV конгресъ — 26 гласа.

Неговото влияние все повече се разширява и задълбочава всрѣдъ организираното и неорганизирано учителство. Това видимо порастнало влияние на споменатото опозиционно течение, което се проявяваше вече въ три конгреса на БУС се обособи, направи прегледъ на своитѣ сили и подири начини и сръдства, чрезъ които да се яви сплотено въ полето на професионалнитѣ учителски борби, непосредствено следъ XXXIII конгресъ на БУС, презъ юлий 1931 год. Привърженицитѣ на това течение — делегати на БУСовия конгресъ и гости, се събиратъ на *първа конференция*, за да размѣнятъ мисли по предстоящата имъ работа. На тази първа конференция, която е била повече импровизирана, отколкото да бжде едно добре обмислено дѣло, следъ като сж се изказали повечето отъ присѣтстваващитѣ върху предстоящата работа на *лѣвицата* въ БУС и сж възприели като свой боенъ професионаленъ органъ в. „Учителска борба“, решили да се свика презъ м. декемврий *втора* конференция, на която да се обмислятъ по-обстойно редица практически и тактически въпроси, които налагатъ учителскитѣ професионални борби презъ тогавашния политически моментъ, когато учителството е изоставено отъ съществуващитѣ желти учителски съюзи на произвола на сѣдбата. Тази втора конференция се е състояла и на нея присѣтствували 30 делетати отъ северна и южна България. Покрай другото, съ което се занимала тази конференция, три сж главнитѣ въпроси, които сж били въ центъра на нейнитѣ разисквания: 1) отношението на *лѣвицата* къмъ учителскитѣ съюзи, 2) акционната програма и 3) въпроса за професионалната мощъ на учителя.